

Arrest

nr. 286 969 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. PENNINGER en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2022 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn voorgehouden echtgenote Mw. C.F. van Nederlandse nationaliteit in.

Op 14 november 2022 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 16/05/2022 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1986

Geboorteplaats: R. E. M.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te R[...] MAASMECHELEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse vermeende echtgenote, de genaamde C., F. (RR ...) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Overwegende dat als bewijs van de verwantschap een Marokkaanse huwelijksakte dd. 29/04/2021 wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de betrokkenen via volmacht het huwelijk hebben afgesloten in Marokko en dus niet in eigen persoon;

Overwegende dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse familierechter en voorzover er gegronde redenen werden opgegeven die de betrokkenen verhinderen om het huwelijk in eigen persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek);

Overwegende dat betrokkene wel degelijk een volmacht heeft voorgelegd, afgesloten op het Consulaat-Generaal van het Koninkrijk Marokko te Luik in België dd. 06/05/2021, waarin hij vermeldt onmogelijk aanwezig te kunnen zijn gezien speciale omstandigheden dit hem verhinderen, namelijk zijn werkverplichtingen alsook de reisbeperkingen waarin de wereld zich bevindt door het Coronavirus;

Overwegende dat de Nederlandse referentiepersoon wel degelijk een volmacht heeft voorgelegd, afgesloten op het Consulaat-Generaal van het Koninkrijk Marokko te 's Hertogenbosch in Nederland dd. 31/03/2021, waarin zij vermeldt onmogelijk aanwezig te kunnen zijn gezien speciale omstandigheden dit haar verhinderen, namelijk haar werkverplichtingen alsook de reisbeperkingen waarin de wereld zich bevindt door het Coronavirus;

Overwegende dat betrokkene in het bezit is van een paspoort afgeleverd door het Consulaat-Generaal van het Koninkrijk Marokko te Luik op 28/01/2021 (en geldig tot 28/01/2026);

Verklaart DVZ het huwelijk naar Marokkaans recht als ongeldig, omdat de reden die betrokkene heeft aangehaald bij de ondertekening van de volmacht misleidend is en art. 17 van het Marokkaans familiewetboek wordt miskend. Volgens het Marokkaans recht (artikel 17 van de Code de la Famille) moet een volmacht de reden vermelden waarom betrokkene zich niet naar Marokko kan begeven om daar het huwelijk persoonlijk af te sluiten. Betrokkene verklaart in deze volmacht dat hij niet aanwezig kan zijn op het huwelijk omwille van werkverplichtingen. Nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene op dat moment in legaal verblijf was in België, derhalve kan niet worden gesteld dat hij legale professionele activiteiten had op dat moment in België.

Het is dan ook redelijk te stellen dat de volmacht gebaseerd is op leugenachtige verklaringen en bijgevolg het huwelijk niet als rechtsgeldig aanzien kan worden. Betrokkene heeft een frauduleuze volmacht voorgelegd om toch te kunnen huwen in Marokko. Daardoor kan de huwelijksakte niet aanvaard worden. Dit huwelijk is voltrokken op basis van een document met valse info.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit". Overeenkomstig art. 27 IPR kan de Dienst Vreemdelingenzaken er toe besluiten al dan niet een huwelijksakte als rechtsgeldig te aanvaarden. Op zich voldoet de huwelijksakte aan de vormvereisten, immers in Marokko is het mogelijk om per volmacht een huwelijk af te sluiten (toetsing IPR art. 47), echter deze blijken te zijn gesteund op een bedrieglijke volmacht, waardoor wij overeenkomstig art. 21 IPR de rechtsgeldigheid van de akte betwisten (strijdig met de openbare orde). Elke administratieve overheid is gerechtigd om bij het toetsen van de IPR niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle.

Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker licht het middel in de synthesememorie toe als volgt:

"Verwerende partij verwijst in haar nota naar art. 39/78 jo. 39/69, §1, 2e lid van de Vreemdelingenwet dat het verzoekschrift "op straffe van nietigheid" dient te vermelden:

(...)

2° de keuze van woonplaats in België bevatten;

(...)

4° een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

(...)

Ze stelt onterecht dat er geen keuze van woonplaats werd opgegeven in het inleidende verzoekschrift. De aandacht dient gevestigd te worden op de eerste pagina van betreffende verzoekschrift, en bij uitbereiding dit verzoekschrift, waarop duidelijk een woonstkeuze weergegeven staat.

Daarnaast zou het verzoekschrift niet voldoen aan de vereiste van uiteenzetting van feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep, omwille van het feit dat er geen geschonden wettelijke bepaling werd ingeroepen.

Het verzoekschrift geeft duidelijk een gestructureerde uiteenzetting van de feiten en middelen weer onder haar titel II. "IN FEITE EN IN RECHTE". Hierover bestaat geen discussie.

De vereiste geschonden rechtsregels wenst verzoeker middels deze syntheseconclusie duidelijk toe te lichten.

Wanneer verschillende instanties een andere beoordeling kunnen geven aan de erkenning van authentieke aktes, zoals een huwelijksakte, maakt dit onbetwistbaar een schending van het rechtszekerheidsbeginsel uit. Verzoeker heeft zijn vertrouwen geplaatst in de openbare diensten en

rekende op een standvastig beleid t.a.v. de erkenning van zijn huwelijksakte. Dit gegeven werd impliciet vermeld in het inleidende verzoekschrift.

B. Ondergeschikte vordering: onontvankelijkheid wegens gebrek aan rechtsmacht, minstens ongegrondheid

Verwerende partij stelt dat tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse huwelijksakte hoger beroep open staat bij de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Bijgevolg heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich. Ze verklaart zichzelf met andere woorden zonder rechtsmacht.

Verzoeker wenst het onlosmakelijke karakter van de twee vorderingen te benadrukken. De weigering van erkenning van de huwelijksakte zou tot gevolg hebben dat de gehele aanvraag gezinshereniging geweigerd werd.

Het is dus inderdaad, weliswaar ondergeschikt aan zijn verblijfsprocedure, dat verzoeker de weigering tot erkenning van zijn huwelijksakte betwist. Gelet op de onvermijdelijke samenhang van deze twee gegevens, zag verzoeker zich genooddaakt de weigering van erkenning ook in zijn inleidend verzoekschrift te vermelden en te betwisten.

De vordering tot onontvankelijkheid wegens gebrek aan rechtsmacht blijft hiermee volgens verzoeker buiten de kwestie.

Vervolgens stelt verwerende partij zichzelf wel in staat te oordelen over de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Ze zou hierbij de deugdelijkheid van de motivering die door verwerende partij naar voor geschoven wordt beoordelen.

Op basis van art. 27 van het WIPR is het verwerende partij toegelaten de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte na te gaan overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht. Bij de weigering tot erkenning van een buitenlandse huwelijksakte ontstaat er een geschil over burgerlijk recht, waarvoor opnieuw de Rechtbank van Eerste Aanleg bevoegd is. Verwerende partij haalt hiermee opnieuw het argument aan dat zij over geen rechtsmacht beschikt. Verzoeker verwijst naar bovenvermelde redenering aangaande de samenhang tussen de erkenning van zijn huwelijksakte en de beslissing tot weigering van verblijf.

De vordering tot onontvankelijkheid dient om deze redenen wederom achterwegen gelaten te worden.

Verwerende partij beweert dat er nooit een erkenning van de huwelijksakte heeft plaatsgevonden.

Nochtans staat er in het getuigschrift van woonst, die verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift reeds heeft voorgelegd, duidelijk te lezen dat de burgerlijke staat van zijn vrouw F. C. geregistreerd staat als "getuigd". Hiermee leidt verzoeker impliciet af dat de erkenning van zijn huwelijksakte werd voltrokken.

Opnieuw beroept verzoeker zich op het beginsel van rechtszekerheid, waarvan hij een ernstige schending moet vaststellen. Hoewel de rechtsmacht voor geschillen van erkenning van de huwelijksakte bij de Rechtbank van Eerste Aanleg ligt, zoals verwerende partij beweert, kan men niet om het feit heen dat deze vordering onlosmakelijk verbonden is met de weigering van zijn verblijf.

Bijgevolg ontbreekt enige afdoende motivering in hoofde van verwerende partij betreffende de weigering tot verblijf van verzoeker.

Om deze reden is de vordering tot ongegrondheid van het verzoekschrift zonder inhoud."

Verzoeker voert in het eerste onderdeel van de synthesememorie aan dat in de nota met opmerkingen ten onrechte wordt aangevoerd dat de keuze van woonplaats niet werd opgegeven. Hij stelt dat dit nochtans duidelijk blijkt uit de eerste pagina van het verzoekschrift. Vervolgens geeft verzoeker aan dat hij in het verzoekschrift impliciet doelde op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij meent dat indien verschillende instanties een andere beoordeling kunnen geven aan de erkenning van de authentieke akte, zoals in casu een huwelijksakte dit een schending uitmaakt van het

rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker heeft er immers zijn vertrouwen in geplaatst dat de openbare diensten zijn huwelijksakte erkennen en rekende op een standvastig beleid.

In het tweede onderdeel van de synthesememorie verweert verzoeker zich tegen het standpunt in de nota dat tegen een weigering van erkenning van een huwelijksakte hoger beroep openstaat bij de rechtbank van eerste aanleg en de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering van erkenning van de akte op zich. Volgens verzoeker zijn de twee vorderingen onlosmakelijk met elkaar verbonden. De weigering van erkenning van de huwelijksakte heeft tot gevolg dat de gehele aanvraag gezinshereniging geweigerd werd. Verzoeker erkent dat hij de weigering van de erkenning van de huwelijksakte betwist aangezien de weigering van verblijf daarmee samenhangt. Volgens verzoeker is het argument van het gebrek aan rechtsmacht naast de kwestie. Verweerder erkent immers zelf dat de Raad wel bevoegd is om over de weigering van verblijf te oordelen.

Verweerder haalt in de nota aan dat het de gemachtigde op grond van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaat Recht (hierna: WIPR) toegelaten is de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte na te gaan overeenkomstig het toepasselijke recht. Hij stelt dat bij de weigering van een buitenlandse huwelijksakte er een geschil ontstaat over een burgerlijk recht, waardoor opnieuw de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is. Hiermee haalt verweerder opnieuw het argument boven dat "hij" over geen rechtsmacht beschikt. Verzoeker verwijst opnieuw naar de samenhang tussen de (weigering) van erkenning van zijn huwelijksakte en de beslissing tot weigering van verblijf. Het gebrek aan rechtsmacht kan om die reden niet aangenomen worden.

Verder repliceert verzoeker op het argument van verweerder in de nota dat er nooit een erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft plaatsgevonden. In het getuigschrift van woonst staat nochtans bij de burgerlijke staat van Mw. F.C. "gehuwd". Verzoeker heeft hieruit impliciet afgeleid dat zijn huwelijksakte werd erkend. Opnieuw voert verzoeker de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan, nu men niet om het feit heen kan dat de "vordering" aangaande de erkenning van de huwelijksakte onlosmakelijk verbonden is met de weigering van verblijf. Hieruit leidt verzoeker af dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Beoordeling

Verzoeker kan gevolgd worden dat uit het verzoekschrift afdoende duidelijk de gekozen woonplaats in België blijkt.

Verweerder kan evenwel in de nota gevolgd worden dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Evenwel is een te strikte toepassing van deze regel strijdig met het recht op een effectief rechtsmiddel zoals neergelegd in artikel 13 van het EVRM en kan verzoeker gevolgd worden dat hij reeds impliciet in het eerste deel van het verzoekschrift doelde op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker kan evenwel niet gevolgd worden in zijn betoog dat indien een ambtenaar van burgerlijke stand de rechtsgeldigheid van een huwelijksakte zou erkend hebben, dit eveneens moet gelden voor de andere administratieve instanties.

Verweerder wijst er in de nota terecht op dat artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR in deze een sleutelbepaling is, die als volgt luidt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het

krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.” (eigen onderlijnen)

De term “alle overheden” wijst op de erkenning “de plano” waarbij er voor de erkenning van de huwelijksakte geen verplichte passage is langs een centrale autoriteit. Dit heeft evenwel als gevolg dat de eventuele erkenning door de ene administratieve instantie geen gevolgen heeft voor een andere administratieve instantie en aldus is het mogelijk dat een ambtenaar van de burgerlijke stand een huwelijk erkent en overschrijft in de registers van de burgerlijke stand terwijl de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk niet erkent en bijgevolg de gezinshereniging weigert. Verweerder kan dienaangaande in de nota gevolgd worden waar hij stelt dat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand al dan niet een standpunt heeft ingenomen inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, of zelfs zou beslissen de akte te erkennen, niet kan verhinderen dat de gemachtigde binnen zijn bevoegdheid de erkenning weigert.

Ook al duidt dit op het precair karakter van de erkenning door een administratieve overheid en kan verzoeker gevolgd worden dat dit de rechtszekerheid niet ten goede komt, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde er, omwille van een standvastig beleid inzake de erkenning van huwelijksakten en het rechtszekerheidsbeginsel, toe gehouden zou geweest zijn een eventuele erkenning door een ambtenaar van de burgerlijke stand te volgen. Dit strijdt met het bepaalde in artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR waaruit blijkt dat de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken autonoom de erkenning van de akte kan weigeren. Het feit dat in een getuigschrift van woonst van 17 januari 2022 van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt vermeld dat Mw. C.F. “gehuwd” is met verzoeker doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er blijkt verder uit het administratief dossier dat de gemeente Maasmechelen op 9 november 2022 aan de gemachtigde communiceerde: “[...] zelf niet goed [weet] wat te doen in deze en [...] mogelijks [wacht] op beslissing DVZ. Het huwelijk werd nog niet ingeschreven, is niet erkend door ABS”. Zoals gezegd, heeft de gemachtigde in elk geval binnen zijn bevoegdheid de mogelijkheid autonoom te beslissen aangaande de erkenning van de akte en is het standpunt van een andere administratieve overheid irrelevant.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Wat betreft het tweede onderdeel van de synthesememorie wijst de Raad op artikel 27, § 1, laatste lid van het WIPR waaruit duidelijk blijkt dat indien een overheid, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken, weigert de geldigheid van de huwelijksakte te erkennen, beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, hetgeen verweerder terecht in de nota heeft aangestipt. Verzoeker erkent in de synthesememorie ook uitdrukkelijk dat zijn betoog er op gericht is de weigering van de erkenning van de huwelijksakte te betwisten. De Raad moet evenwel met verweerder in de nota opmerken dat een dergelijk geschil een burgerrechtelijk geschil betreft waarvoor de Raad niet bevoegd is.

De Raad erkent dat de huidige bestreden weigering van verblijf uitsluitend gestoeld is op de weigering van erkenning van de huwelijksakte door de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken en er aldus een samenhang is tussen beide weigeringen. De Raad is bevoegd om zich uit te spreken over beroepen tegen weigeringen van verblijf, desalniettemin betekent dit niet dat de Raad zich toch zelf over het burgerrechtelijk geschil kan buigen dat is opgetreden in het kader van dit verblijfsrechtelijk geschil en toch kan oordelen of de gemachtigde artikel 17 van het Marokkaanse familiewetboek al dan niet correct heeft toegepast.

De Raad stelde in algemene vergadering in zijn arrest nr. 39 684 van 2 maart 2010 hieromtrent onder meer als volgt:

“De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de

hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: "De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen."

De Raad kan om de voormelde redenen in casu niet aannemen dat het argument van verweerder in de nota aangaande het gebrek aan rechtsmacht naast de kwestie is. De Raad kan evenmin op basis van het betoog in de synthesesmemorie aannemen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Waar verzoeker wederom verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, kan de Raad niet volgen dat dit beginsel zou moeten primeren op de duidelijke bevoegdheidsaanwijzing van de rechtbank van eerste aanleg in artikel 27, § 1, laatste lid van het WIPR. Het staat verzoeker vrij de weigering van erkenning van de huwelijksakte aan te vechten voor de rechtbank van eerste aanleg en indien hierbij de huwelijksakte zou erkend worden een nieuwe aanvraag om gezinshereniging in te dienen. De gemachtigde van de

Dienst Vreemdelingenzaken is immers wel gehouden een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te respecteren.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, minstens ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES